

og her er et af de mange Punkter, hvori vi se Forskjellen mellem en Kommission, der er sammensat efter Overenskomst mellem Rigsdagen og Regeringen, og en Kommission, der er nedsat af Regeringen paa egen Haand, jeg vil ikke sige „egenraadig,“ da den ærede Minister ikke ønsker at høre det. Hvis vi forud havde været enige om Kommissoriets Indhold, da vilde vi forud have sikret os Besvarelsen af den Slags Spørgsmaal som: Hvorledes staar det med Statens Giendommens Drift, og hvorledes staar det med Regeringens Forsøg paa at sende Penge over til Planterne, uden at tabe hverken Renter eller Kapital? Dette vilde have været undersøgt og ordentlig besvaret. Men jeg inddrømmer ganske vist, at da vilde Kommissionen have været mere besværlig for Regeringen, end denne havde ønsket. Derfor skrev den selv et Kommissorium og udnævnte Mændene i Kommissionen; men at den derved har fremmet Sagen og dens Forhandling, det tillader jeg mig at betvivle. Jeg skal iøvrigt ikke komme ind paa de andre Enkeltheder; det er ikke mit Ønske, selv om vi tale varmt om denne Sag, at yppe Klamineri til nogen Side. Men jeg kan ikke nægte, at jeg selv var en af dem, som for et Aarstid siden gjorde et betydeligt parlamentarisk Arbejde, og at jeg havde ønsket, at der skulde komme noget virkelig nyttigt ud deraf med Hensyn til det Spørgsmaal: at rejse St. Croix eller i alt Fald at faae Klarhed, om den overhovedet kunde rejses. Nu staar vi her efter den Fremgangsmaade, man har fulgt — stærkt imod mit Ønske og Raad — ligesaa blot og burt med Hensyn til Oplysninger i Hovedsagen som for 5 Tjerdingaa siden, men med et Forslag, som man dengang aldrig kunde have ventet kunde fremkomme, og som i og for sig ikke nytter St. Croix med Hensyn til dens økonomiske Udvikling for en Øid. Man kunde ogsaa gaa den anden Vej og sige: I maa høre de Paalæg, der ere nødvendige, for at der kan holdes Orden derved, og det vilde efter min Mening kun blive et Middel til at reorganisere Den, saaledes at det, som ikke duer af Forretningerne derved, forsvinder, gaar sin Vej, medens vi faae nye, bedre og friskere Forhold tilstede. Et skal jeg sige til det ærede Medlem fra Sæfføbing (Stürup), og det er det, at hans Studium af Spørgsmaalet om de 10 og de 20 Ots ikke er nøjagtig, hans Sammenligning med Forholdene herhjemme kan ikke gjælde, thi den Karl, der tjener fast her paa den lavere Løn laret rundt, tjener frivillig, han kan tjene for hvilken som helst Løn, han kommer til Afford om. At han staar ved Siden af en ikke fast antagen Arbejder, der billigtvis faar større Løn, kan ikke genere ham. 10 Ots. Manden i Vestindien er derimod bunden ved Loven til at tage fast Arbejde aarevis laret rundt, hvis han vil blive paa Den, og just til denne Løn, medmindre de opnaa at blive Selveiere i en By, i hvilket Tilfælde de da kunne tjene paa ubestemt Løn. I Loven var det

forbudt ved Siden af det sidste System at have Porter-systemet, fordi den aarevise Løn efter Arbejderregulativerne ikke kunde forliges med frivillig Dagløst, saa Sammenligningen passer ikke. Det kan lyde meget smukt, at man har været derved og kjender Forholdene, men den Slags Ting kjende vi ligesaa nøie som det ærede Medlem, selv om vi aldrig have været paa St. Croix. Det ærede Medlem glemte imidlertid i sin Umtale af dette Spørgsmaal, at Porter-systemet var ulovligt, at det ikke kunde forliges med det andet og lovlige System, samt at det kun kunde være den Misgjætte, der var Grunden til Opstanden. Trods det lod den Øvrighed, der skulde værne Loven, dette Forhold bestaa. Det er det, som det ærede Medlem skulde have udviklet nærmere ved Siden af den uholdbare Sammenligning med Forholdene herhjemme. Naar det ærede Medlem nu tog Forholdene herhjemme og sammenlignede dem med Forholdene derved, kunde dette gaa, thi nu have de Bedkommende Ret til at indgaa halvaars og helaars Kontrakter og tage den Løn, de kunne faae, saa at de paa den ene Gaard faae Mere og paa den anden Gaard Mindre, og at de Flittige faae Mere, de Downere Mindre. Paa dette kan Porter-systemet passe, men ikke paa det, det ærede Medlem anførte. Det var disse to Ting, der var at bemærke derved. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de andre Forklaringer, der ikke vedrøre Forholdet, men blot sige, at det er ikke nok at have boet i Sydamerika for at tale med om de vestindiske Forhold.

Finansministeren (Strup): Jeg kan ikke lade den Paastand, der blev fremført af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, om, at det hele Spørgsmaal, der forelaa i dette Lovforslag, var et finansielt Spørgsmaal, staa uimodsagt. Jeg tror, at mine Udtaleser tidligere her i Thinget have været bestemte nok, og de lode i det andet Thing ligesaa, da man allerede ved 1ste Behandling der vilde gjøre Spørgsmaalet til et blot finansielt, stille det saaledes, at man vilde kunne naae det Samme gennem en Bevilling paa Finantsloven. Det modsagde jeg der, det modsigter jeg her med fuld Bestemthed. Gjennem en Bevilling paa Finantsloven kan det maa jo være det, som det ærede Medlem nærmest har for Diet, naar han vil reducere Spørgsmaalet til et blot finansielt, — kan man skaffe Hensind med en Krise, som ellers truer, men man giver ikke gjenem et Aars Bevilling Sikkerhed for varige Tilstande, og uden det er Alt omsonst. Det ærede Medlem saavde Svar paa de Spørgsmaal: Er Den til at redde, og ved hvilke Midler er Den til at redde? Derved antager jeg, at det ærede Medlem har ment, om Sukkerdyrkingen paa Den er til at redde, det vil sige, om de nuværende Produktionsforhold lade sig opretholde. Herpaa er kun at svare, at Erfaringen maa give Svaret,